

Sənmi mənşən, mənmi sən?!

Ustadım Mədəd Coşquna...

Qəzənfər MƏSİMOĞLU

Proloq

Sənmi mənşən, mənmi sən?!
Duyana əhsən! - dedin.
Bu fikrimin şəklini
Qəlbinə çəksən - dedin.

Alnımızdakı izi,
Oxşar taleyimizi,
Nə birləşdirir bizi,
Vərəqə əksən - dedin.

Könlümü biçənləri,
Könlümə köçənləri,
Könlümdən keçənləri
Sən biləcəksən - dedin.

Dünya zərli oyuncaq...
Yol göstərdin soyunca.
Ümid verdin boyunca,
Xoş gələcəksən - dedin.

Bir çətin, şərəfli yola çıxıram,
Allahım, bu yolda mənə uğur ver.
Sənə əl açıram, sənə baxıram,
Ülvi istəyimi yarat, doğur, ver.

Olmasın qüsurlum, olmasın suçum,
Göydə durnalara qoşulum, uçum.
Köklü qayaları qoparım, qucum,
Demirəm - asan ver, bir az ağır ver.

Hörmətli, izzətli bir addan gəlib,
Zülmətdən sıyrılıb, nurlu dan gəlib,
Bu arzu, bu istək ustadın gəlib,
Arzuma çatmağa bircə cığır ver.

İstəmə, hər zaman sığınam sənə,
Ruhumla özümə axınam sənə.
Harda olsam belə, yaxınam sənə,
Sən özün verdiyin adı çağır, ver.

Misrəmin hər biri uca dağ olsun,
Bəndlər könül açan barlı bağ olsun.
Oxucum önündə üzüm ağ olsun,
Verdiyin ilhamla, təblə yoğur, ver.

Sən qartal baxışlısan,
İldırım çaxışlısan,
Tanrıdan naxışlısan,
Sən ola bilərəmmi?!

Sən sazda şah pərdəsən,
Şeirdə sərkərdəsən.
Bir əlçatmaz yerdəsən,
Sən ola bilərəmmi?!

Dağın saf havasısan,
Bülbülün novasısan,

Ülviyyət yuvasısan,
Sən ola bilərəmmi?!

Coşqun bir dağ çayısıan,
Mələklərin tayısıan.
İlin Mədəd ayısıan,
Sən ola bilərəmmi?!

Şimşəyin gülüşsən,
Leysanın gəlişsən,
Hər misran lələ, süsən,
Sən ola bilərəmmi?!

Sən otuz səkkizdə, mən altmış üçdə,
Dağların qoynunda dünyaya gəldik.
Ömür yollarında, qarışıq köçdə,
Ağrı-acılarla qoşa yüksəldik.

Uşaqkən atadan yetim qalmış, q
Sevinc əvəzinə köks ötürmüşük.
Qəmli anamızı sevindirməyə
Dərsdən gündəlikdə "beş" götürmüşük.

Yer əkdik, ot biçdik, odun daşdıq,
Qaldı şələ izi kürəyimizdə.
Ağrılı-acılı ömür yaşadıq,
İşıqlı arzular ürəyimizdə.

Bahalı geyindi tay-tuşlarımız
Biz acı həsrətlə baxanda dəbə.
Biliyimiz oldu dövlət-varımız,
Qəbul olunanda ali məktəbə.

Gecələr işlədik, gündüz oxuduq,
Keçdik tələbək illərimizi.
Əlvan fikirlərdən xalı toxuduq,
Zəhmətə öyrətdik əllərimizi.

Ürək sözümlü özünü öyən,
açan çiçəklərə, güllərə dedik.
Biz keçə bilməyən, aşı bilməyən
nə bir bələn qaldı, nə də bir gədik.

Göz-göz puçurladı misralarımız,
Yaşıl yarpaqlayan budağa döndü.
Bəndlərimiz oldu nazlı yarımız,
Sözümüz bəndədən Allaha yöndü.

Duyub təbiətin incəliyini,
Başı ərşə dəyən dağlardan yazdıq.
Qoruyub hər zaman önceliyini,
Ülvi sevgi dolu çağlardan yazdıq.

Səhərin dumanı çəkilib döşdə,
Dağlar, qulağına söz pıçıldayır.
Dayanıb yanında doğan Günəş də,
Dağlar, qulağına söz pıçıldayır.

Şəhdə əl-üzünü yuyan yamaclar,
Dincini qoynunda duyan yamaclar,
Qolunu çiyinə qoyan yamaclar,
Dağlar, qulağına söz pıçıldayır.

Toxundum nərgizin incə boynuna,
Düşdüm bənövşənin olmaz oynuna.
Qısqaqc qaymaqqülü girib qoynuna,
Dağlar, qulağına söz pıçıldayır.

Gördüm, naz alıblar qızdan, gəlindən,
Öpdüm çiçəyindən, öpdüm gülündən.

Gəzdiyim cığır lar tutub əlindən,
Dağlar, qulağına söz pıçıldayır,
Hər nə pıçıldayır, düz pıçıldayır.

Bənzərdi dəlisov çılgınlığımız,
Eniş-yoxuşları keçib gəlmişik.
Olmadı bir an da yorğunluğumuz,
Nə nəfəs dərmmişik, nə dincəlməmişik.

Durulduq, göylərdən yağın yağışlar
ayaq izlərində durulan kimi.
Vurulduq, alovlu sevən baxışlar
biri o birinə vurulan kimi.

İlham pərimizin şirin səsinə
Tanrının söz adlı kölgəsi düşdü.
Çəkdiyimiz şeir xəritəsinə
Bir sevgi, məhəbbət ölkəsi düşdü.

Torpağı sevmişik, daşı sevmişik,
Vətənin hər yeri anamız olub.
Payızı sevmişik, qışı sevmişik,
Təbiətin özü sonamız olub.

Yorğun nəfəsini dərib dərinədən,
Səhərdən gizlənen duman sürünür.
Nurlanıb Günəşin şəfəqlərindən,
Dumanın içindən dağlar görünür.

Yamac örtüyünü üstə sərələr,
Yağışlar başına yağa dağların.
Selləri, suları axan dərələr,
Düşüb ayağına ağa dağların.

Bu dağlar dünyanın çəmən gəmisini,
Hər yana xalıtək çiçək sərəcək.
Nuhun xilaskarı, həmə gəmisini
Nə qədər ətirli gül bitirəcək.

Bu dağlar göylərin yerlərə simi,
Söz-söz bəndlərinə köçə şairin.
İşvəli, qəməzəli gözəllər kimi,
Vəsfindən nazlanıb neçə şairin.

Qorxulu bir azar gəzdi dünyanı,
İtirdik nə qədər yaxını, yadı.
Şaxtətək üşüdü Korona canı,
Getmir yaddaşlardan hələ də adı.

Bağlandı sərhədlər, bağlandı yollar,
Xumar gecələrin yuxusu qaçdı.
Salındı qəfəsə həvəsi bollar,
Qönçə sabahların qoxusu qaçdı.

Payız ümidlərin yanınca gəldi,
Tanrının yazdığı qanunca gəldi,
Dişini qıcaıyb yamanca gəldi,
yaşıl yarpaqlara hədə, bilmədik,
Bu il də dağlara gedə bilmədik.

Nədən qucaq açdıq acı həsrətə,
Yol verdik kədəre, qəmə möhnətə.
Başımız qarışdı sözə, söhbətə,
Füsrəti ötürdük nədə, bilmədik,
Bu il də dağlara gedə bilmədik.

Cığır lar sevinər hər düşən izdən,
Eyni açılardı gəlməyimizdən.
Bəlkə də təbiət küsübdü bizdən,
Pərişan halına yetə bilmədik,
Bu il də dağlara gedə bilmədik.

Saf çəşni axtardıq süni hanada,
Sanki bilə-bilə qıydıq cana da.
Gəzdik, gül axtardıq istixanada,
Vaxtı necə verdik bada, bilmədik,
Bu il də dağlara gedə bilmədik.

Göydə buludlardan nəm aldın, ustad,
Daşdın çaylar kimi, daşqın dedilər.
Elin tərəfindən verildi bu ad,
Coşqun dənizlərtək, Coşqun dedilər.

Həvəslə söz qoşdun bəhrəli bağa,
Çəhlimə, cığıra, izə vuruldun.
Enişə, yoxuşa, arana, dağa,
Dərəyə, tərəyə, düzə vuruldun.

Qəhrəman elədin hər şeirinə
Ötkəm kişiləri, sət kişiləri.
Kövrək xəyalların dalıb seyrinə,
Hörmətlə hey anın mərə kişiləri.

Bir insan köçəndə yandı, yaxıldı,
Kükredə sevincin elin güləndə.
Özün öz içindən qopub yıxıldı,
Üstünə çörəyə bir ac gələndə.

Sazın vurğunusan, sözün sərkəri,
Nəsimi, Xəqani, həm də Alısan.
Özünü tanıyıb biləndən bəri
Böyük bir mahalın ağsaqqalısan.

Yaşıl ot bitərdi qara daşlarda,
Qulaq kəsildirdi ağı çaslar da,
Qanad saxlayardı uçan quşlar da,
Sən şeir deyəndə, şeir deyəndə.

Bürkülü duyğular küləkləndirdi,
Yatmış xatirələr lələkləndirdi,
Mələklər göylərdən yerə enərdi
Sən şeir deyəndə, şeir deyəndə.

Dodağı qaçardı çaxan şimşəyin,
Qəfildən ovuna çıxan şimşəyin.
Sısq bulaqlar da axardı yeyin
Sən şeir deyəndə, şeir deyəndə.

Hər bəndə bir təzə aşıq düşərdi,
Geyinib eşqini nə şux düşərdi.
Ağır məclislərə işiq düşərdi
Sən şeir deyəndə, şeir deyəndə.

Epiloq

Əvəzsiz zəhmətin, əməyin ilə
Yazdığım hər bəndə bir dad verirən.
Sənmi mən, mənmi sən - deməyin ilə,
Bilirəm, sən mənə qanad verirən.

Dilədim, əlimi qaldırıb göyə -
Dəyəydim kaş bircə sözüne, ustad.
Heyranam sənəki bu böyüklüyə,
Məni bənzədirən özünə, ustad.